

Jan Hovjacký

NAPŘÍČ ČASEM

Napříč časem

Jan Hovjacký

TZ-one

Vydání první 2024

© Ing. Jan Hovjacký, 2024

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-016-5 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-017-2 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-018-9 (PDF verze)

KAPITOLA PRVNÍ - PŘEDTÍM

„Dobrý den. Smím?“ ozval se hlas nade mnou. Starší pán se naklonil a pokračoval: „Je tohle sedadlo 25B?“

„Asi ano,“ odpověděl jsem a zvedl svůj telefon z vedlejšího sedadla.

Pohlédl jsem na muže, držícího menší modrý kufřík. Byl to prošedivělý pán s knírkem a výrazným nosem. Na sobě měl hnědé kalhoty, károvanou košili s modrou vestou a na zádech černý batoh. Manipulace s holí a kufříkem mu dělala trochu problémy. Snažil se dostat své příruční zavazadlo do úložného prostoru nad hlavou.

„Počkejte, pomůžu vám s tím,“ nabídl jsem se. Vstal jsem, uchopil jeho kufřík a vložil jej do zavazadlového prostoru.

„Moc děkuji,“ usmál se a usedl vedle mě.

Letadlo se již z větší části naplnilo. Byl to Airbus A320, úzkotrupý dopravní letoun s šesti místy vedle sebe, rozdělenými uprostřed jednou uličkou. Na sedadle před námi seděl asi čtyřletý černovlasý chlapec v bílém tričku, který po nás pokukoval mezerou mezi opěradly. Po chvíli si klekl na sedadlo a vystrkoval hlavu. Vždy, když jsme se na něj podívali, se schoval a tiše chichotal.

„Nech toho,“ pošeptala mu jeho matka, sedící vedle, a dál věnovala pozornost svému mobilu.

„Šikovný chlapec,“ pravil starý pán, opřel se a hlavu mírně naklonil směrem ke mně. „Mám dvě vnučky v podobném věku, Klárku a Anežku. Jsou to moc hodné holky a je s nimi veliká legrace.“

Nevěděl jsem, co na to říct, tak jsem jenom pokýval hlavou a odvětil: „To je moc dobře.“

„A vy máte děti?“ pokračoval a vytáhl z batohu knížku.

Zatvářil jsem se rozpačitě. Uvažoval jsem, proč mají někteří lidé potřebu ptát se na takové osobní věci. Přitom jsme se vůbec neznali, viděli jsme se poprvé v životě. Stařík asi velmi stál o konverzaci, aby mu cesta lépe utíkala. Neuvedomil si však, jak mohou být tyto informace pro někoho citlivé.

Zvažoval jsem, zda ho slušně neposlat někam, ale nakonec mi došlo, že to asi nemyšlel zle. Netušil, že se mi můj rodinný život tak docela nepovedl.

Po chvilce mlčení jsem odpověděl: „Ano.“

„Dceru nebo syna?“ nedal si pokoj.

Co už nadělám, můžu si s ním chvíli popovídat, než to zalomím, pomyslel jsem si.

„Syna. Budou mu tři nebo čtyři roky. Jmenuje se Viktor a žije se svým strýcem ve Státech. Nejsem s nimi v kontaktu,“ řekl jsem a odmlčel se.

Starý pán zvedl udiveně obočí a podotkl: „To je teda smutné, hochu. Povíte mi o tom víc? Nevadí vám, že vás takhle zpovídám?“

„Tak když už jsem začal...“ nutil jsem se do řeči. „Zanedlouho po narození syna jsme se s přítelkyní odcizili. Asi hrálo velkou roli to, že nejsem rodinný typ. Navíc jsem ani žádné děti mít nechtěl. Přišlo to neplánovaně. Zkrátka, po nějaké době jsme si už neměli co říct. Vzala syna a odstěhovala se do Kalifornie za svým bratrem...“ zadíval jsem se z okna. „No a před rokem měla nehodu v autě, když jela do práce. Nepřežila to.“

„A jéje, to mě mrzí. Proč si dítě nevezmete k sobě? Máte na něj právo.“

„Jak jsem řekl, nechci děti, nejsem pro rodinný život. Tam mu bude určitě lépe. A jestli mě omluvíte, už se dál o tom nechci bavit,“ odvětil jsem podrážděně.

„Chápu,“ odpověděl stařík.

Strčil jsem si do uší sluchátka a přesto, že pán asi dále konverzovat nechtěl, mé špunty v uších měly jasně naznačit můj nezájem. Trochu mě pak zamrzelo, jak mě náš rozhovor vyvedl z míry. Nečekal jsem, že mám pořád problém o tom hovořit.

Dlouho jsme čekali, než se naše letadlo dalo do pohybu. Byl jsem na to již zvyklý. Z Ostravy do Prahy jsem létal minimálně čtyřikrát do roka. Byly to služební cesty, které jsem sice nezbožňoval, ale ani mi nedělaly žádné větší problémy. Šéf mi ty cestovky dával s oblibou.

„Máš děti? Nemáš! Máš přítelkyni nebo manželku? Nemáš? Tak to vezmeš za Petra. Však víš, že ta jeho už je na rozsypání,“ hrál si na přísného.

„Rozkaz, šéfe!“ vtipkoval jsem a už jsem se těšil, až si večer po jednání zajdu do hotelového baru. Bylo příjemné, že ve vedení naší marketingové agentury nebyli žádní škrti a na hotelech nešetřili.

Letadlo začínalo nabírat rychlost. Můj čas na spánek přicházel. Neměl jsem žádný problém usnout kdekoli a kdykoli. Většinou jsem byl tuhý ještě dříve, než jsme se dostali do letové výšky. A hudba kapely Support Lesbiens, kterou jsem si pro tento let

vybral, mi k tomu skvěle posloužila.

Těsně před usnutím jsem se ještě zamyslel, proč už v dnešní vyspělé době není nějaký rychlejší způsob cestování na tak relativně krátké trasy. Všechno to odbavování a čekání...

Usnul jsem. Zdálo se mi, že se vznáším pár metrů nad povrchem země. Proplouval jsem vzduchem okolní krajinou. Vždy, když jsem klesl příliš nízko, dokázal jsem se silou vůle zase vynést o něco výše, a takovým způsobem jsem plachtil dál a dál. Obklopila mě mlha. Viděl jsem nejasnou tvář velice starého nemocného muže na sklonku života. Snažil se mi něco důležitého sdělit a já jsem k němu cítil lítost. Pak tam byla ještě jedna osoba, tajemná umělá bytost, velice moudrá a rozvážná. Oba se rozplynuli.

„Právě jsme dosáhli letové hladiny 9200 metrů,“ zaznělo z reproduktorů.

Probral jsem se a začalo mi být nějak divně. Nikdy jsem drogám moc neholdoval, ale můj stav bych mohl přirovnat k tomu, jako bych si vzal nějaké svinstvo. Přitom jsem celý den nejedl ani nepil nic zvláštního.

Chytil jsem se za hlavu.

„Je vám dobře?“ staral se pán odvedle.

Blbá otázka, proletělo mi hlavou. Odepnul jsem si bezpečnostní pás.

„K sakru!“ zaklel jsem, když se dostavily silné křeče do stehů a lýtek. K tomu se přidalo hrozné hvízdání v uších. „Copak snad padáme?“ rozhlédl jsem se po okolí. Všichni lidé vypadali v klidu. Najednou jsem pocítil i nepříjemné pálení očí. Bylo to nesnesitelné. Cítil jsem, jak ztrácím vědomí...

KAPITOLA DRUHÁ - TEĎ

Krásná vůně, takovou neznám, něco jako Gardénie, ale méně sladká, pomyslel jsem si. Pomalu jsem přicházel k sobě. Všechny útrapy, které jsem prožil, než jsem upadl do bezvědomí, byly pryč. Cítil jsem se velice dobře, jako bych spal snad deset let.

Pomalu jsem otevřel oči. Ležel jsem na lůžku v nějaké místnosti a v mé pravé paži bylo vpíchnuté cosi, co vypadalo jako infuze. Hned jsem si uvědomil, že i když ležím na nemocničním lůžku, tak v nemocničním pokoji se rozhodně nenacházím. Strop i stěny kolem měly zvláštní tapety a stěna přede mnou byla velmi podivná. Její vzor jako by se pozvolna měnil. Až po chvíli mi došlo, že celá stěna byla tvořena jedním obřím LCD panelem, na kterém byla zobrazena imitace vzorů okolních stěn. Na stropě jsem viděl různé obrazce, tvořené z bodových světel, jenž osvětlovaly místnost.

„Pane Urbane, nelekněte se, prosím,“ ozval se hluboký hlas za mnou.

Přesto ve mně hrklo. Domníval jsem se, že kromě mě v místnosti nikdo není. Otočil jsem hlavu. V oblasti za mnou byl umístěn pracovní stůl, za kterým seděl u počítače muž. Byl to černoš kolem čtyřicítky v brýlích, s krátce střiženými vlasy a mírným strništěm. Hned z první věty jsem poznal lehký anglický přízvuk. Na sobě měl luxusně vypadající béžovou košili a kravatu téže barvy.

Také veškerý nábytek v místnosti působil velice luxusním a moderním dojmem. Pohovka, křeslo, konferenční stolek, pracovní stůl, vše bylo laděno do světle hnědé barvy a vypadalo draze. Zdálo se, že jsem v nějaké kanceláři. Jen to moje lůžko, na kterém mě nejspíše přivezli, tam vůbec nezapadalo. Další podivná věc na místnosti byla ta, že neměla žádná okna.

„Kde to jsem?“ zeptal jsem se rozpačitě.

„Dovolte, abych se nejprve představil,“ řekl muž a postavil se z křesla. „Jmenuji se Stephen O’Neill. Jsem manažerem společnosti Future Invest, jejíž ředitel pan Barker je majitelem mrakodrapu, ve kterém se právě nacházíme.

„Prosím?“ zalapal jsem po dechu. „Měl jsem za to, že letím do Prahy a ne do Dubaje. V jakém mrakodrapu?“

Snažil jsem se posadit na lůžku. Na sobě jsem měl něco mezi pyžamem a teplákovou soupravou. Infuzní kanyla, zapíchnutá do mé žíly, mi trochu bránila v pohybu.

Stephen pohotově zakročil: „Prosím, ležte, mohl byste upadnout. Zvednu vám opě-